

Vi har indført en række lovgivningsmæssige pakker vedrørende inddrivelse i de senere år startende med aftalen om at samle inddrivelsen ét sted. Det giver et større overblik og en større klarhed over, hvad det er for en myndighed, man skal henvende sig til, når der kun er én instans i stedet for tidligere, hvor der var op til fem forskellige instanser, som man som skyldner skulle gå til og skulle kunne håndtere. Som borger og som virksomhed giver det et klarere overblik over, hvor det er, man henvender sig for at få indpasset sin økonomi i forhold til sin gæld – eller sin gæld i forhold til sin økonomi.

Det næste skridt var så at gå ind og kigge på de enkelte lovgivninger og strømline og ensarte de forskellige inddrivelsesregler. Det har vi så gjort, sådan at inddrivelsesreglerne og muligheden for modregning osv. er blevet ensartet i lovgivning på lovgivning. Det, vi laver nu, er så det tredje skridt, nemlig at tage de ensartede, men meget spredte paragraffer, der er, og samle dem i én lov. Og det betyder, at formålet med de to lovforslag, vi taler om i dag, sådan set ikke er at lave materielt meget om på den konkrete lovgivning vedrørende inddrivelse, det er i langt højere grad at samle paragrafferne i én lov, sådan at det er nemmere for skyldnere at få overblik over det, men så sandelig også, så det er nemmere for medarbejdere at få et overblik og få mulighed for at lave henvisningerne til, hvad det er for konkrete paragraffer, der er tale om.

For det er jo sjældent sådan, at man som borger sørger for at betale alle sine regninger til alle kreditorer, bortset lige fra en – altså, at man betaler alting, men børnebidrag gider man ikke betale; eller at man betaler alting, men licensen vil man ikke betale; eller at man betaler alting, men f.eks. børnehaven vil man bare ikke betale. Det er jo ikke tilfældet i virkelighedens verden, selv om det godt lidt kan lyde sådan, når nogle af ordførerne har fremført deres argumenter om, at SU er en helt speciel form for gældstype. Ja, den er helt speciel, i den forstand at det er en ordning, som staten stiller til rådighed, og som vi stiller til rådighed med det formål, at de unge og de, der studerer, har mulighed for at studere, samtidig med at deres økonomi er i orden. Og så forventer vi, at deres indtægt senere hen er høj nok til, at de kan betale lånet tilbage.

Men sandheden er jo, at det er, når man opbygger gælden. Når først gælden er der, er den lige præcis som al anden gæld, og i virkelighedens verden er det jo ikke sådan, at man betaler sine kreditorer på alle områder, men ikke på SU-

området. Typisk er det jo sådan, at når man kommer i økonomisk uføre, smitter det af på alle områder, og derfor er hele tankegangen om, at SU-gæld er en ganske særlig og helt specielt gældsform, som vi skal have nogle helt specielle eftergivelsesregler for, ikke korrekt.

Det er faktisk sådan, at med den samling, som vi lægger op til fra Skatteministeriets side, vil der komme to klare forbedringer: Den ene forbedring er, at den generelle regel jo er, at man først kan søge eftergivelse for sine studielån efter 9 år, altså efter en vis periode, hvorimod det i forhold til de almindelige regler er et spørgsmål om, at når den konkrete økonomiske situation er til stede, er der mulighed for at søge eftergivelse. Og den anden forbedring er, at så lang tid vi opretholder forskellige eftergivelsesregimer, er man som borger nødt til at søge eftergivelse flere steder, hvis man skal have det fulde overblik og den fulde oprydning i sin privatøkonomi, men ved at samle det ét sted, har vi mulighed for at skabe et klarere overblik og dermed give en bedre sagsbehandling til borgerne.

Jeg vil også sige, at det, vi taler om her, er netop, som fru Hanne Agersnap nævnte, 131 personer i det eftergivelsesår, der hedder 2008-2009, og tallet er stærkt faldende i de kommende år. Det er en meget, meget lille andel af de tilbageværende studielånsmodtagere, og derfor er spørgsmålet, hvad det er, vi vinder ved at opretholde et særskilt system for så lille en gruppe, når man samtidig kan lave forbedringer ved at give dem en fælles inddrivelseslov.

Kl. 10:51

Der er efter min klare opfattelse ikke tale om forringelser i forbindelse med omlægningen og sammenlægningen her. Der er tale om, at vi giver mulighed for et klarere og bedre overblik for skyldnere til at få ryddet op i deres økonomi. Men jeg anerkender, at der kan være mange spørgsmål at rejse i sagen, og vi kan også høre, at de allerede er blevet rejst. Jeg tror også, at vi gennem en grundig udvalgsgennemgang kan være med til at få ryddet nogle af problemerne og noget af tvivlen af vejen, sådan at vi kan vedtage lovforslaget, som det er, og dermed få skabt en samlet helhed i eftergivelsen af gæld.

Til nogle af de sådan mere konkrete spørgsmål, der har været, startende igen med fru Hanne Agersnap, vil jeg sige, at det er min klare opfattelse, at vi ved at skabe et ensartet grundlag for eftergivelse samlet i én lov har givet medarbejderne nemmere muligheder for administration og nemmere muligheder for at agere i for-